

DRIE GENERATIES

In deze rubriek bekijken jong en oud hetzelfde thema door de bril van hun eigen generatie. Deze week laten we een toekomstige en drie voormalige bruiden aan het woord over hun huwelijksfeest.

Bruidsstoet tussen hagen van tractoren

Staand, van links naar rechts: Veerle Segers, Astrid Dilissen en Ria Malfait. Zittend: Gaby Pinoy. © Jozefien Van Huffel

Dé vraag? Veerle Segers (26) hoorde ze vorig jaar op haar verjaardag, in een restaurant. „Herwig had het graag op één knie gedaan, maar wist dat ik dat niet zag zitten. Ook zaten zijn collega en ex-leerling in de zaak”, lacht ze. „Ik wist dat het eraan kwam. Hij nam al eens terloops mijn ringvinger vast, om de maat in te schatten.” „Herwigs vader vroeg het op een zondagavond”, zegt zijn moeder, Astrid Dilissen (72). „Op andere dagen mocht hij het huis niet in.” Ria Malfait (60), Veerles moeder, nam dan weer zelf het initiatief. „Ik vroeg of het geen tijd werd. Dirk is geen romanticus.”

Gaby Pinoy (89), Veerles grootmoeder aan vaderszijde, stamt uit de tijd dat de vraag allereerst voor de schoonvader was bestemd. „Al was het bij mijn man veeleer een mededeling dan een vraag”, zegt ze. „Jarenlang zorgde ik voor mijn zieke moeder. Toen verwonderde het me niet dat mijn lief 3,5 jaar op me wachtte, maar nu vind

ik het bijzonder.” „Herwig wilde ook graag ouderwets de toestemming”, lacht Malfait. „Moet je dat nu nog komen vragen?”, zei Dirk. „Mijn schoonouders brachten we op de hoogte via de chatgroep van de familie op WhatsApp”, vult Segers aan.

De jongste generatie trouwt begin juni, kerkelijk en burgerlijk huwelijk en feest op dezelfde dag, omdat dan de feestzaal beschikbaar was. „In 1967 vroeg je eerst wanneer de kerk vrij was, want dat was niet vanzelfspre-

„Wij begonnen eigenlijk pas echt te verkeren na het huwelijksfeest”

kend”, zegt Dilissen. „In het gemeentehuis konden we enkel de avond voordien terecht. Achteraf dronken we iets in het café er tegenover. Om zeven uur ’s ochtends moesten we alweer in de kerk zitten. Mijn moeder was

overleden en het was de gewoonte dat we eerst een mis voor haar opdroegen.” „Mijn moeder was pas een half jaar gestorven. Eigenlijk wilde ik geen feest, maar vader stond erop”, zegt Pinoy.

Die dag droeg ze overigens geen witte jurk, maar een donker mantelpak. „Gemaakt door de buurman, een goede kleermaker”, zegt ze. „Het was in 1952. Hier, in Lauwe, droegen weinig mensen wit.” Malfait droeg een jurk die haar moeder maakte, Dilissen naaide de hare zelf. „Achteraf voegde ik een blauwe halsboord toe, ik knipte de kanten mouwen af en kortte de jurk in. Ik droeg ze nog vaak.” Segers: „Mijn moeder zou mijn jurk maken, maar toen viel ik voor een model op het internet en dat bleek lastig na te maken.” „Het zou nooit helemaal lukken en ik zou er niet van slapen”, lacht Malfait. De uiteindelijke jurk mag haar schoonzoon nog niet zien. „Zijn pak hangt in de kast, maar ik kijk ook niet”, zegt Segers. Ze heeft er vertrou-

wen in. „Onze moeders hielpen kiezen.”

Het grootste verschil met vroeger is dat de aanstaande trouwers al een tijd samenwonen. „Eigenlijk waren wij nooit alleen met onze aanstaande”, zegt Dilissen. Pinoy: „Vijf minuten aan de voordeur bij het afscheid, daarna riepen ze me naar binnen.” „Wij trouwden in oktober, maar in augustus mochten we in geen geval samen op vakantie”, knikt Malfait. „Vreemd genoeg mochten we wel een paar weken samen thuisblijven, toen Dirks ouders op vakantie waren. Ik vind het nu echter beter.” „Wij begonnen eigenlijk pas echt te verkeren nadat we getrouwd waren”, knikt Dilissen. Ook Veerle Segers zal de nacht vóór het huwelijk echter bij haar ouders doorbrengen. „Al is dat vooral uit praktische overwegingen. De kapper is er vlakbij en Herwigs ouders logeren in ons appartement.”

Toen Pinoy trouwde, besliste haar vader over het feest. „En

over de kerkelijke viering hadden we al helemaal niets te zeggen.” „Alle trouwvieringen waren identiek”, knikt Astrid Dilissen. De jongste generatie bestelde zelf over alle aspecten van het feest én stelde de trouwviering samen. „Wij mogen helpen knutselen”, zegt Malfait. „Ze steken er veel werk in, meer dan wij destijds.”

Zo lang als sommige feesten van weleer zal het desondanks niet duren. Astrid Dilissen had zes oudere zussen. „Zij gaven hun trouwfeest op de ouderlijke boerderij. Op zaterdag was het feest, op zondag kwam de familie opnieuw over de vloer en op maandag was het de beurt aan de burens. Zij aten de restjes op.” En ook de eer die haar ouders in 1980 te beurt viel, zal Segers moeten missen. Malfait: „Er was die dag een boerenbetoging aan de gang. We reden naar de kerk tussen hagen van tractoren.”

Jozefien VAN HUFFEL

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikels? Schrijf naar **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of e-mail naar lezersbrieven@kerknet.be, met vermelding van uw naam en adres. De redactie behoudt zich het recht lezersbrieven taalkundig te bewerken en in te korten.

Priestertekort (1)

KERK & leven, 3 MEI 2017

Professionele bedienaars van de erediensten zijn onmisbaar. Een baccalaureaat in de wijsbegeerte en een master in de theologie zijn in deze eeuw een minimale opleiding, aangevuld met een stage in het pastorale werk.

Walter Jan CEUPPENS,
via Facebook

Priestertekort (2)

KERK & leven, 3 MEI 2017

Er zijn maar twee oplossingen: ofwel de voorwaarden voor het priesterambt verruimen (naar gehuwde mannen en vrouwen), ofwel leken nog veel meer verantwoordelijkheid geven (zie de voorstellen van de Luikse vicaris-generaal Alphonse Borras).

Kan men de vele leken-pastores geen grotere verantwoordelijkheid geven in de parochies, en niet enkel in de caritassector? Wanneer een niet-gewijde pastor, ook een vrouw, voorgaat

in een woord- en communiedienst of in een uitvaart, vinden de meesten dat normaal. Waar wacht men nog op?

Mia DE MEYER, via Facebook

Priestertekort (3)

KERK & leven, 3 MEI 2017

Wie begrijpt nog dat elke vorm van priesterschap (van gedoopten, religieuzen en gewijden, drie specifieke roepingen) niet gescheiden kan worden van de eucharistie en het eucharistisch aanwezig zijn in onze wereld? Een fragmentarische focus op de priester, en op een functioneel invullen van iedere roeping, is verbonden met een gebrekkig verstaan van wat Kerk-zijn is.

Marianne SERVAAS,
via Facebook

Priestertekort (4)

KERK & leven, 3 MEI 2017

Natuurlijk is iedereen geroepen, maar zolang de kleine

minderheid van gewijde mannen de spelregels blijven bepalen (mijnheer pastoor heeft het laatste woord), zal dat weinig gehoor vinden.

Toon VAN WAMBEKE,
via Facebook

Priestertekort (5)

KERK & leven, 3 MEI 2017

Misschien kunnen de leken en meer bepaald de vrouwen in de Kerk nog wat opwaardering krijgen.

Diane CAES, via Facebook

Priestertekort (6)

KERK & leven, 3 MEI 2017

Mijn ervaring vanuit de parochiepastoraal: de jongere priesters vrezten een burn-out nog vóór ze echt zijn begonnen. Terwijl de ouderen rennen van hier naar daar en nergens echte herders zijn.

Anne-Marie DIERICK,
via Facebook

**Mijn Stannah Siena,
aangepast aan mijn behoeften**

Documentatie en gratis
prijsop offerte op
0800 95 950

info@stannah.be www.stannah.be

Naam + Voornaam
Adres
Postcode Tel :
Stad E-mail

Stannah sprl
Poverstraat 208, 1731 Relegem

Stannah